

Justitsministeren (Mellermann): Jeg vil begynde med at sige nogle Ord om den Paragraf, som jeg anser for at være Hovedpunktet i Lovforslaget, men som den ærede Forslagsstiller derimod ikke syntes at tillægge nogen videre Betydning, og med Hensyn til hvilken han, saa vidt jeg forstod ham, egentlig yttrede, at han ikke lagde videre Vægt paa, om den blev, som den staar, eller om den blev anderledes, en Paragraf, der har meget stor og gjennemgribende Betydning med Hensyn til Lovforslagets Opfattelse og navnlig dets Virkning i det praktiske Liv — nemlig § 8. Denne Paragraf gaar ud paa at opstille en Regel, som forekommer mig at være aldeles uholdbar. Den gaar nemlig ud paa at opstille den Regel, at om der end har været Særeie under Ægtefættabet, saa skal dog, naar den ene af Ægtefællerne dør, alligevel det samme Forhold indtræde i Henseende til Arvinger, Kreditorer o. s. v., som om der havde været Fællesskab. I alt Fald stiller Lovforslaget det saaledes, at den lønfast levende Ægtefælle skal have Halvdel mellem, om dens Virkninger skulle indtræde eller om den vil blive ved den Ordning, som har været herskende under Ægtefættabet, nemlig saaledes, at den taar sit Særeie ud over Halvdelen af den beholne Fællesformue. Det er en Ordning, som forekommer mig at være baade i Principet aldeles forkastelig, og i praktisk Henseende meget betænkelig. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at naar der statueres et Særeie under Ægtefættabet, maa Konsekvensen deraf ogsaa tages i Tilfælde af Ægtefættabets Opløsning ved Døden, ligesom Forslagsstilleren tager Konsekvenserne i Tilfælde af Formuefælligheds Opløsning ved Separation og Skilsmisse. Det, der er foreslaaet, forekommer mig at være en ganske utilstedelig Ting. Dersom der har været etableret Særeie under Ægtefættabet, maa den naturlige Ordning være den, at saa maa der ogsaa, naar Ægtefættabet opløses ved den Enes Død, holdes Skifte paa Grundlag deraf, og det at lade den vængstlevende vælge, om han eller hun vil dele det Hele med den Andens Arvinger, eller tage sit Særeie ud, og blive ved den under Ægtefættabet etablerede Ordning af det Hele, er, forekommer det mig, en fuldstændig Ubillighed mod den først Afdødes Arvinger. Jeg skal i denne Forbindelse bemærke, at den først Afdødes Arvinger behøve ikke at være Udarvinger, som den ærede Forslagsstiller maaske alene tænkte paa, i det Mindste maa jeg formode dette i Henhold til nogle Uttringer i hans Skrift, hvor han synes at ville have denne § 8 med for at hjælpe paa nogle formentlige Mangler i den bestaaende Lovgivning om Ægtefællers Arv efter hveran-

dre. Det er ikke alene Udarvinger, der er ikke det Mindste i Veien for, at en af Ægtefællerne kan have været gift tidligere og have Børn af det tidligere Ægteskab, Særfuldsbørn, og overfor disse vil det være særligt ubilligt at træffe en saadan Ordning. Min Betragtning er derfor den, at § 8, som den staar her, slet ikke kan gaa an, og dersom man tror, at Lovgivningen om Ægtefællernes Arveret bør forandres, maa man holde sig dertil. Jeg tror ikke, at der er saa meget at indvende imod den bestaaende Lovgivning om Ægtefællernes Arveret, i det Mindste ikke paa de Punkter, hvorom der her er Spørgsmaal. Der kan være andre Betragtninger, hvor den ikke stemmer overens med de almindelige Forestillinger, og hvor jeg ikke skulde have Noget imod at tage under Overveelse, om der kunde gjøres Forandring i det Bestaaende. Men det er en Sag for sig. I et Lovforslag som dette maa jeg betragte denne Paragraf som en ganske mærkelig Inkonsekvens og som Noget, der aldeles ikke kan forsvares fra noget som helst principielt Standpunkt. Jeg mener altsaa, at hvis man vil etablere Særeie under Ægtefættabet, saa maa Konsekvenserne deraf tages, naar Ægtefættabet opløses ved Død eller Skilsmisse; det, der har været Særeie under Ægtefættabet, maa behandles som Særeie, og det Fælles naturligvis som fælles ved dets Opløsning.

Denne Bemærkning forudskifter jeg, fordi det vil have betydelige Følger paa et andet Punkt, nemlig naar vi komme til § 3, som efter min Formening dernæst vil blive den vigtigste Paragraf i Lovforslaget. Jeg tror slet ikke, det ærede Medlem har Ret, naar han mener, at § 1 er den vigtigste Paragraf. Det er den ikke; derimod er § 3 den vigtigste; thi det er en Paragraf, der, saavidt jeg kan se, egentlig fører til, at der bliver fuldstændigt Særeie. Det bliver kun ganske særegne Undtagelser, hvori der efter denne Paragraf overhovedet er nogen Fællesformue. Jeg kan ikke i Hast tænke mig, hvad den ærede Forslagsstiller egentlig mener, der skulde blive fælles efter denne Paragraf; thi særskilt er Alt, hvad der indbringes i Boet, fremdeles er Alt det, som tilfalder den En eller den Anden af Ægtefællene ved Arv, Testamente eller Gave, Fællesformue og endelig, hvad der erhverves ved selvstændig Virksomhed. Men lad os nu se paa, hvorledes det forholder sig i de fleste Ægtefættaber. Man tænke sig en Haandværker, man tænke sig en Handlende, større eller mindre, som man vil, man tænke sig en Embedsmand eller en Bestillingsmand, hvorledes er Forholdet da? Der er Forholdet jo det,